ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Ὁ νομάρχης ἔσπευσε μὲ μεγάλη φιλοφροσύνη νὰ παραχωρήση τὴν ἄδεια αὐτή, καὶ τὸ ἀπόγευμα οἱ τεχνῖτες ἄρχισαν νὰ ἀνοίγουν τὸ λάκκο στὰ πλάγια τοῦ βράχου.

Ἡ Σιμώνη δὲν θάχε πειὰ κανένα παράπονο. Ὁ τάφος της θάταν ὅπως τὸν εἶχε ζητήσει.

Ἐπὶ δυὸ μέρες ἡ ἔπαυλις ἦταν γεμάτη ἀπὸ ἐπισκέπτες, ἀπὸ πλῆθος γνωστῶν καὶ ἀγνώστων ἀνθρώπων ποὺ περνοῦσαν μ' εὐλάβεια μπρὸς ἀπ' τὸ λείψανο.

Φτωχὴ Σιμώνη!

Εἶχε ἀφήσει τὴ μακρινὴ πατρίδα της κι' ἦρθε νὰ πεθάνη στὸ ἀκρογιάλι αὐτὸ τῆς Γαλλίας...

Ὁ Κάρολος σκυμμένος πάντα κοντὰ στὸ φέρετρο τῆς Σιμώνης, τῆς κρατοῦσε τὸ χέρι καὶ τὴν κύτταζε μὲ βαθειὰ μελαγχολία.

* * *

Κατὰ τὸ βράδυ τῆς δεύτερης ἡμέρας, ὅταν ἔφτασε ἡ στιγμὴ νὰ βάλουν τὴ νεκρὴ μέσα στὸ φέρετρο, ἡ Ζερμαὶν θυμήθηκε τὴν ὑπόσχεσί της στὴν νεκρή. Εἶχε τὴν ὑποχρέωσι νὰ τὴν ἐκπληρώση.

Ἀλλὰ ἡ δεσποινὶς ντὲ Μεὰλ δίσταζε. Τῆς φαινόταν πὼς αὐτὸ ποὺ θάκανε θάταν ἱεροσυλία. Καὶ μόνο ὅταν νύχτωσε, ἀποφάσισε νὰ μπῆ στὸ νεκροὶ θάλαμο.

Πάνω σ' ἕνα βάθρο σκεπασμένο μὲ μαῦ μεταξωτό, ἦταν τοποθετημένο τὸ δρύϊνο φέρετρο, τὸ ὁποῖο ἔβαζαν κατόπιν μέσα σὲ μιὰ μολυβένια κάσσα. Ἦταν στρωμένο μ' ἕνα πολύτιμο μεταξωτό. Μεταξωτὸ ἦταν καὶ τὸ προσκέφαλο πάνω στὸ ὁποῖο ἀκουμποῦσε τὸ ὑπέροχο κεφάλι τῆς νεκρῆς...

Μόλις βρέθηκε μόνη ἡ Ζερμαὶν στὸ νεκροὶ θάλαμο ἀνατρίχιασε σύγκορμη. Ὡστόσο γονάτισε κάτω κι' ἄρχισε νὰ μιλάη στὴ νεκρὴ μὲ κομμένα λάγια λαχτάρας.

Ἀλλὰ ἐκείνη δὲν ἀπαντοῦσε... Ἡ αἴθουσα ἦταν σιωπηλή, γεμάτη ἀπὸ τὴ μυρωδιὰ τοῦ μοσχολίβανον, φωτισμένη ἀπὸ τὴ λάμψη τῶν λαμπάδων.

Ἡ Ζερμαὶν ἔφερε τὸ χέρι της τρέμοντας στὸ μέτωπο τῆς πεθαμένης, ἀλλὰ στὴν ἐπαφὴ τῆς παγωμένης ἐπιδερμίδος ὀπισθοχώρησε γεμάτη φρίκη.

Ὡστόσο συγκέντρωσε ὅλη τὴν ψυχραιμία της, κι' ἐπεχείρησε νὰ τῆς κόψη τὰ μαλλιά. Ἔκανε τὴν ἐργασία αὐτὴ γρήγορα-γρήγορα καὶ νευρικά. Τὰ θαυμάσια μαλλιὰ τῆς Σιμώνης πέφτανε κάτω κομμένα, καὶ γέμιζαν τὸ δάπεδο... Μ' ὅλη ὅμως τὴν νευρικὴ της γοργοράδα, ἡ Ζερμαὶν χρειάστηκε μισὴ ὥρα σχεδὸν γιὰ νὰ τελειώση τὴ θλιβερὴ αὐτὴ ἐργασία της. Τὸ πρόσωπό της εἶχε μουσκέψει ἀπὸ τὸν ἱδρῶτα τῆς ἀγωνίας.

Ἡ Ζερμαὶν ἄφησε τώρα ἕνα λυγμὸ ἀπελπισίας κι' ἄρχισε νὰ μαζεύη τὰ κομμένα μαλλιά. Τὰ τύλιξε κατόπιν μ' εὐλάβεια καὶ πῆγε ν' ἀνταμώση τὴ μητέρα της καὶ τὴν Παρβατί. Ἡ ὥρα εἶχε πλησιάσει κι' ἔπρεπε νὰ τοποθετήσουν τὴν νεκρὴ στὸ στερνό της κρεββάτι...

Κατὰ τὸ ξημέρωμα ἡ ὑπογεία κατοικία τῆς μακρῆς Ἰνδῆς ἦταν ἕτοιμη καὶ τὸ μάρμαρο περίμενε ἕτοιμο νὰ πέση ἀπάνω στὸν ἀνοιχτὸ λάκκο.

Τὴν ἔβαλαν μέσα στὸ λάκκο καὶ σὲ λίγο, τὸ χῶμα ἔπεσε βαρὺ πάνω στὸ φέρετρό της!...

Ὅλοι γύρω κλαίγανε σιωπηλά, βουβά, ἀπελπισμένα.

* * *

Ὕστερα ἀπὸ ἕνα χρόνο, μιὰν αὐγὴ τοῦ Μάη, ὁ πρίγκηψ Ναβὰβ Ραὰμ Σίγκ βγῆκε ἀπὸ τὴν ἐρημικὴ ἔπαυλί του καὶ διευθύνθηκε μὲ ἀργὸ βῆμα πρὸς τὴν σπηλιὰ ποὺ εἶχε γίνει ὁ τάφος τῆς μικρῆς του Σιμώνης.

Τὸ ψηλὸ ἀνάστημά του εἶχε λυγίσει πειά, τὸ πρόσωπό του ἦταν αὐλακωμένο ἀπὸ ρυτίδες καὶ μόνο μιὰ ἀσθενὴς λάμψη τῶν ματιῶν του ἔδειχνε πὼς βρισκόταν ἀκόμα στὴ ζωή.

Ὁ πρίγκηψ ἄνοιξε τὴ σιδερένια πόρτα τῆς σπηλιᾶς, κατέβηκε μὲ κόπο τὶς σκάλες καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸ μνῆμα τῆς ἀνεψιᾶς του, πάνω στὴν ἁπλὴ μαρμάρινη πλάκα τοῦ ὁποίου, ἐκτὸς τοῦ σταυροῦ, ὑπῆρχε καὶ ἡ ἑξῆς ἐπιγραφή:

Σιμώνη ντ' Ἰλοᾶ
ἐτῶν δέκα ἐννέα

Ἀπὸ κάτω ἦσαν σκαλισμένοι μὲ γοτθικὰ στοιχεῖα οἱ ἀθάνατοι στίχοι τοῦ Μυσσέ:

Πρέπει νὰ βαθυολώσουνε μὲ τὸ γονάτισμά τους
τὸ μάρμαρο τοῦ τάφου σου, καὶ τότε πειὰ ἡ καρδιά τους
θὰ μάθη πόσον ἔρωτα μές στὴ δική σου κλειοῦσες...

Ὁ πρίγκηψ γονάτισε ὅπως πάντα πλάϊ στὸ μνῆμα κι' ἄρχισε νὰ μιλάη χαμηλόφωνα στὴ νεκρή:

— Σιμώνη, ἀγαπημένο μου παιδί! Πέρασαν τόσες μέρες καὶ τόσες νύχτες ἀπὸ τότε, ἀλλὰ ἐσὺ ἀκόμα δὲν ἐσηκώθηκες ἀπ' τὸ κρεββάτι σου, οὔτ' ἤρθες νὰ μὲ πάσης ἀπ' τὸ χέρι... Καὶ τώρα κύτταξέ με... Τίποτε δὲν ὑπάρχει ποὺ νὰ μὲ κρατῆ σ' αὐτὸν τὸν κόσμο... Ὁ ἄνθρωπος, μὲ τοῦ ὁποίου τὸ πεπρωμένο συνέδεσες τὴν τύχη τῆς Ζερμαὶν, ἐξετέλεσε κι' αὐτὸς ὅπως ὅλοι μας τὴν ὑπόσχεσί του... Οἱ δυὸ νέοι ἔχουν ἑνώσει πειὰ τὰ χέρια καὶ τὶς καρδιές των.

Ἦταν τόσο θλιμμένος!...
Τόσο θλιμμένος!...

Ἡ σκιὰ ἑνὸς γέρου εἶνε περιττὴ στὴν ὀμορφιὰ τῆς νειότης των. Ἐγὼ δὲν χρειάζομαι πειὰ κοντά τους... Πότε θἀρθῆς νὰ μὲ καλέσης κοντά σου, παιδί μου; Ὑπάρχουν τάχα αὐτοὶ ψηλὰ στὸν οὐρανὸ δάση ὅπως τὰ δικά μας, δέντρα σὰν τῶν Ἰνδιῶν, ὀμορφιὲς σὰν τῆς πατρίδος μας; Ἐλπίζω, Σιμώνη, ὅτι δὲν θὰ ἀργήσης νὰ μὲ πάρης κοντά σου, στὴν αἰώνια αὐτὴ ζωή, ὅπου ποτὲ πειὰ δὲν θὰ ἀποχωριστοῦμε. Τώρα πηγαίνω ἐκεῖ ὅπου γεννήθηκα κι' ὅπου καὶ σὺ εἶδες τὸ φῶς τῆς ζωῆς. Ἴσως ἡ ψυχή σου νὰ περιπλανάται ἀκόμα νοσταλγικὴ σ' ἐκεῖνα τὰ μέρη...

Τὰ δάκρυά του κυλοῦσαν σιωπηλὰ ἀπάνω στὴ γενειάδα του, ἐνῶ ἔλεγε τὰ θλιβερὰ αὐτὰ λόγια.

Ἀγκάλιασε κατόπιν μὲ περιπάθεια τὸ μάρμαρο καὶ τὸ φίλησε εὐλαβικά.

Ἔπειτα σηκώθηκε κι' ἔροιξε ἕνα βλέμμα γύρω του, γιὰ νὰ ἰδῆ γιὰ τελευταία φορὰ τὸ μέρος ὅπου ἀναπαυόταν ἡ στερνή του ἐλπίδα στὸν κόσμο...

Κλείδωσε ὕστερα τὴ σπηλιά, ἀνέβηκε τὴ σκάλα μὲ τὸ ἴδιο ἀργὸ καὶ κουρασμένο βῆμα καὶ γύρισε στὴν ἔπαυλι. Ἦταν τόσο θλιμμένος!... Τόσο θλιμμένος!...

Ὅλα εἶχαν τελειώσει πειά...

Τίποτε δὲν τὸν κρατοῦσε στὴ Γαλλία. Θἄφευγε γιὰ τὶς Ἰνδίες, θέλοντας νὰ πεθάνη, κάτω ἐκεῖ στὴν ἱερὴ γῆ τῆς πατρίδος του καὶ νὰ πάη ν' ἀνταμώση τὴ Σιμώνη.

Στὴν ἔπαυλι θἄμεναν γιὰ νὰ φυλᾶνε τὸν τάφο ὁ Δανδαρὶ κι' ἡ Παρβατί.

Ὁ Κάρολος κι' ἡ Ζερμαὶν ποῦχαν παντρευτεῖ πειὰ καὶ βρισκόντουσαν στὴν Ἰταλία, θὰ ἐπισκέπτονταν κἄθε τόσο τὸν τάφο αὐτό, τὸν τάφο ἑνὸς ἀγγέλου ποὺ θρῦψε σ' αὐτὸ τὸν κόσμο γιὰ νὰ τοὺς ἑνώση καὶ νὰ τοὺς χαρίση τὴν εὐτυχία ποὺ στερήθηκε ὁ ἴδιος πρὸς χάριν τους, πνίγοντας τοὺς πόθους τῆς τρυφερῆς, φτωχῆς του καρδιάς...

ΤΕΛΟΣ

πως γράφει ὁ «Αἰὼν» — *«τὸ πᾶν ἐτέθη εἰς κίνησιν, κυκλῶσαν τοῦ νεκροῦ τὴν οἰκίαν. Περὶ τὴν 10ην ὥραν τὰ στρατεύματα παρετάχθησαν ἐνώπιον αὐτῆς, τὸ πρόγραμμα ἐφηρμόσθη πλῆρες, καὶ ὁ Νεκρός, κεκοσμημένος μὲ τὴν στολὴν τοῦ Ἀντιστρατήγου, μὲ τὸ ξίφος καὶ τὴν Ἑλληνικὴν περικεφαλαίαν τοῦ 1821, μὲ θώρακα παρακείμενον, μὲ τσαρούχια εἰς τοὺς πόδας καὶ ὑποκάτω τούτων τουρκικὴν σημαίαν, ἐτέθη ἀσκεπὴς ἐπὶ ἁμάξης 4 ἵππων, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν κανονιοβολισμῶν ἐφέρθη εἰς τὴν Ἀγίαν Εἰρήνην. Πόσον τὸ πλῆθος τῶν ἀνδρῶν κατὰ τὰς ὁδοὺς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ Αἰόλου! Πόση ἡ πεπηγμένη πληθὺς τῶν γυναικῶν εἰς τοὺς ἐξώστας ὅλων τῶν οἰκιῶν τῶν ὁδῶν αὐτῶν! Ὅλοι περίλυποι, δὲν ἐπηόφεραν οὐδὲ λέξιν.*

»Τὴν μοναδικὴν ταύτην διὰ τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ τὸ ἐθνικὸν ἄσθημα τῶν Ἑλλήνων ἐκφοράν, ἠκολούθησαν μέχρι τοῦ τάφου κι' ὅλοι οἱ Πρέσβεις μετὰ τῶν ὑπαλλήλων τῶν Πρεσβειῶν πενθιμοφορούντων, παρατηρηθείσης ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐλλείψεως μόνου τοῦ Πρέσβεως τῆς Γαλλίας. Τὸ φιλάνθρωπον καὶ γενναῖον Ἔθνος τῶν Γάλλων, τιμῆσαν πάντοτε καὶ βοηθῆσαν τὴν Ἑλλάδα μὲ τόσον ζῆλον, δὲν θέλει βεβαίως ἀκούσει μετ' εὐχαριστήσεως τὸ περιστατικὸν τοῦτο».

ΙΑΠΩΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Ο ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΟΣ

Κίτρινο φύλλο τοῦ λωτοῦ, δός μου τὸν ὕπνο...

Γιατί νὰ πεθαίνη ἔτσι γρήγορα ἡ ἀγάπη καὶ τὸ αἴσθημα νὰ σβύνη σὰν καπνὸς θυσίας σὲ ἀδυσώπητο θεό;

Μονάχος κάθομαι κοντὰ στὸν ποταμὸ καὶ μὲ κυκλώνει γύρω τὸ σκοτάδι.

Ἔφυγε ἐκείνη μέσα στ' ἀνθισμένο καράβι καὶ πειὰ δὲν τὴν ξαναείδα...

Ὅλος ὁ κόσμος τώρα τὴ σφίγγει μέσα στὴν ἀγκαλιά του, ἀπάνω στὰ ἥσυχα νερά.

Κι' ὁ Βούδας, ὁ μεγάλος Θεός, εἶνε κοιμισμένος γιὰ μένα...

Καὶ δὲν μοῦ μένει τώρα γιὰ παρηγοριά, στὴ λήθη καὶ στὴ ντροπή μου, παρὰ ἕνα ποτῆρι γεμάτο μὲ φλογερὸ ποτὸ ποὺ δίνει τὸν ὕπνο, ποὺ δίνει τὰ ὄνειρα καὶ τὶς ἐλπίδες, ποὺ δίνει ἕναν ἀργὸ λιποψυχισμένο θάνατο...